

UJABB VÁLASZFALAK DÖLTEK LE

„Ez a harc nem kampány-szerű és nem csupán a legközelebbi Központi Vezetőségi ülésig lesz ez a központi kérdés. Ezt a harcot állandóan, szakadatlanul kell folytatni...” Ezeket mondotta Rákosi elvtárs február 10-én, mikor a pártbeli demokratia komoly helyreállításáról, a kritikáról és önkritikáról, a bürokrácia megszüntetéséről indított harcról beszélt. Másfél hónap telt el a Központi Vezetőségünk valóban történelmi jelentőségű ülése óta, de ennek a pár hétnek az eseményei is megmutatták, hogy a szegedi pártbizottság tagjai, de a pártbizottság dolgozói igen jelentős része is — megértette és megszívlelte Rákosi elvtárs szavait. Alapszervezeteink pártnapjain és taggyűlésein egyre növekszik a résztvevők száma — és ami ennél is döntőbb, — egyre aktívabban vesznek részt a jelenlévők a felvetett kérdések megvitatásában. Míg nem is olyan régen — alapszervezeteink vezetőségei arról panaszkodtak, hogy pártnapjaikon, gyűléseiken kevés a hozzászóló — ma egy-egy pártnap előadónak komoly problémát jelent a sok hozzászólás összefoglalása. És ami még a hozzászólások számának növekedésénél is fontosabb, az, hogy a felszólalók túlnyomó többségükben a felvetett kérdésekhez szólnak és helyes megállapításokat, jó konkrét szempontokat vetnek fel. A sok példa közül, ha megvizsgáljuk a legutóbbi elméleti pártnapjainkat, világosan láthatjuk a nagy fejlődést, amely Rákosi elvtárs beszéde óta végbement párttagjaink, de a pártbizottság dolgozói körében is.

Ha eddig elmondhattuk, hogy Szeged dolgozó népe szereti a Pártot, várja a Párt irányítását és követi a Pártot — a Központi Vezetőség ülése és Rákosi elvtárs beszéde óta ez a viszony még szorosabb lett. Ledőltek azok a válaszfalak, melyeket egyes pártbizottságaink bürokratikussá, a dolgozók kezdeményezését lebecsülő, a kritikát elnyomó intézkedései és magatartása emelt a párttagság, a pártbizottságok — és a Párt közé. Ma már nem találkozunk olyan „módszerekkel”, a pártgyűlések látogatottá tétele „érdekében”, mint még nem is olyan régen egyes helyeken, — közöttük például a Jutánóban, vagy a Magyar Kenderben, — ahol pártnapok idejére lezárták a kapukat, hogy nyomakodóssággal meggyőzzék a dolgozókat az érdekes végighallgatásának fontosságáról. Ma már a párttagok megmondják nyíltan, — mint például Nagygyörgy elvtársnak is megmondták, — hogy szokták az agresszív magatartásáról, a parancsolgató, utasító, modoráról, mert ez „úri passzió.” A Szegedi Kender elméleti pártnapján a napokban az egyik pártbizottsági tag megmondta, hogy velük nem foglalkoztak kellőképpen a párttagok — és elsősorban a népművelők. Nem magyarázták meg nekik azokat a fontos kérdéseket — például a vezetés újraszervezésének kérdését, — ami mindnyájukat érdekli. Egyre szaporodik azoknak a száma, — párttagok és pártbizottsági tagok egyaránt, akik az alapszervezet vezetőségéhez, de a Szegedi Pártbizottsághoz is fordulnak egyes vitás kérdések elintézésére véget.

A napokban a számos levél

között, amelyeket a dolgozók a Szegedi Pártbizottsághoz írnak, egy tagjelölt levélét találtuk, aki kérte, hogy vizsgáljuk meg, mért húzódik az ő ügye. De ugyanezen a napon a levelek között volt egy, amelynek írója egy elméleti kérdésben kért felvilágosítást, egy pártbizottsági elnökmunkás pedig felhívta a Pártbizottság figyelmét az építkezéseknél munkásokra bűjt fasisztákra, volt horthysta katonatisztekre.

Ezek és még számos jelenség mutatja, hogy mint Rákosi elvtárs a Központi Vezetőség ülésén mondott beszédében kifejtette: „Pártunk felnőtt, nagy követelményeket állít a dolgozó nép elé, vele szemben is megnőtték a követelmények.” Amilyen mértékben szorosabbá vált itt, Szegeden is a Párt és a dolgozók viszonya — olyan mértékben kerültek közelebb újabb és újabb nagy tömegek a Szovjetunióhoz is. Eddig is elmondhattuk, hogy ezen a téren az utóbbi másfél év folyamán alapvető fordulat következett be — de Rákosi elvtárs beszéde óta — pártunk még bolsevikkébbé válsza — Szeged dolgozói még szorosabban felzárkóztak a Szovjetunióhoz is. Eddig is elmondhattuk, hogy ezen a téren az utóbbi másfél év folyamán alapvető fordulat következett be — de Rákosi elvtárs beszéde óta — pártunk még bolsevikkébbé válsza — Szeged dolgozói még szorosabban felzárkóztak a Szovjetunióhoz is. Eddig is elmondhattuk, hogy ezen a téren az utóbbi másfél év folyamán alapvető fordulat következett be — de Rákosi elvtárs beszéde óta — pártunk még bolsevikkébbé válsza — Szeged dolgozói még szorosabban felzárkóztak a Szovjetunióhoz is.

Mit jelentenek ezek a számok és ezek a jelenségek? Elsősorban és főleg azt, hogy a Párt valóban vezető erő, hogy Rákosi elvtárs beszéde, amely leplezetlenül feltárta a hibákat, a Párt erejét mutatta — és azt, hogy szegedi pártbizottságunk alaposan hozzájárult a hibák kiküszöböléséhez.

Azt jelentik, hogy a szegedi pártbizottságunk is megkezdte a szocializmus építésének valóban bolsevik módjait alkalmazni.

Es hogy ezt az utat járjuk, hogy jó úton járunk — mutatják azok a vezetőségújraépítési taggyűlések is, amelyeket egy-egy pártbizottságunk az elmúlt héten tartottak meg.

Nem véletlen az, hogy a DEMA cipőgyár egyik dolgozója a taggyűlés után ezt mondta: „Hát elvtárs, én már régi párttag vagyok, minden taggyűlésen résztvettem, de ilyen taggyűlés még nem volt a DEMA-ban.” Ennek az előzménye az a folyamat, amely Rákosi elvtárs beszéde óta a legkisebb alapszervezetünkben is végbement.

Mért volt valóban rendkívül jó a DEMA-ban, — de általában a többi alapszervezetünkben is — a vezetőségújraépítési taggyűlés? Elsősorban azért, mert Rákosi elvtárs beszéde s a Központi Vezetőség határozata valóban anyagi erővé vált a tagság között — azért, mert ezeknek a pártbizottságoknak a vezetőségei is megértették Rákosi elvtárs szavait, aki azt mondta február 10-én: „Mi azt akarjuk, hogy a feladatunk ránk eső részét becsülettel és eredményesen elvégezzük.”

Megértette azt, hogy „Ha vezetőségeink választását jól végrehajtjuk, feltétlenül meg-

erősödik a Pártunk és Pártunk kapcsolata a tömegekkel.”

A vezetőségek újválasztása — bár még csak néhány alapszervezetünkben történt meg — megmutatta azt, hogy hatalmas mozgósító erőt rejt magában — megmutatta azt, hogy a párttagság mellett minden dolgozó ügye.

Akár a DEMA, akár az OTI alapszervezetek munkáját nézzük, a vezetőségek újválasztásával kapcsolatban — legelőször is az a lelkesedés és aktivitás tünt fel, amellyel a párttagjaink résztvettek már az előkészületekben is. A népművelők elmentek alapszervezetük tagjaihoz és megmagyarázták részletesen, milyen hatalmas jelentőségű eseményről van szó most a Párt életében. Beszéltek a Párt Szervezeti Szabályzatáról, a Párt belső demokráciájáról és ha valahol azt tapasztalták, hogy valami kétség van, ott türelmesen megmagyarázták a kérdést. — De nemcsak a párttagok között folyt és folyik ez a felvilágosító munka, hanem a pártbizottsági dolgozók között is.

Számtalan olyan jelenséggel találkozunk és találkozunk, amelyek azt mutatják, hogy a pártbizottságok érdeklődése óriási a pártbizottságok vezetőségének újválasztása iránt. Az Újszegedi Kenderben például az egyik pártbizottsági dolgozó az elméleti pártnapon felvetette, hogy az újválasztás a pártbizottsági ügye is, — ahogy mondta — „Ebbe a munkába mi is belefolyunk”. A következő felszólaló élesen ki-kelt ez ellen és kijelentette: „Ez a Párt ügye — az, hogy kit választunk meg, nem a pártbizottsági dolga.” Erre a kijelentésre az egész terem felzúgott és utána több felszólaló — párttagok is közöttük — kifejtették, hogy minden dolgozó ügye az, hogy harcaink szervezőjét és irányítóját, a Pártot ki vezeti...

Népművelőink tisztán látják a pártbizottságok szerepét és véleményük fontosságát a vezetőségek újválasztásában. Igen kitűnő példa erre Szalma elvtársnak, a főiskolai pártbizottságunk egyik dolgozójának esete, aki Mihály Jenőné és Tarnai Gyuláné pártbizottsági tagokkal beszélgetett a kérdésről. Ezek felvetették neki, hogy ők azt hiszik, nem rájuk tartozik ez a kérdés, mert őket még soha sem kérdezték meg ilyen dolgokról. Szalma elvtárs elmondta nekik, hogy a Pártot érdeklí az ő véleményük, a Párt

meghallgatja az ő tanácsait. A beszélgetés végén meghatódva köszönte meg a két asszony a beszélgetést és megígérték, hogy ezután ott lesznek minden pártmegmozduláson.

Az alapszervezetek jelkes előkészületeit visszatükrözték azok az ünnepi díszítések is, amelyeket a taggyűléseken láttunk, de visszatükrözi mindennél hitelesebben a taggyűléseink ünnepélyes, emelkedett hangulata. Nemcsak az OTI taggyűlésén mondta el Bordás elvtársnő a meghatottságtól szinte sírásra csukló hangon élete történetét, mikor mint a vezetőségbe jelöltet erre felkérték — hanem a DEMA-ban is elszármagát Farkas elvtársnő, de Börsök András és többi jelölt is meghatódott, mikor mint az alapszervezet vezetőségének jelöltje szól a tagsághoz.

Ezek a könnyek, ezek a meghatottságok nem övöngésesek, hanem határtalan erőt, a Párt embereket és világot formáló, alakító erejét tükrözték vissza. Es ezek a hozzászólások is ezt fejezték ki, amelyek a dolgozó nép okos gyűlékezeteiben, ezekben a taggyűléseken elhangzottak. A DEMA-ban hatvanan, az OTI-ban negyvenheten, de a többi taggyűlésen is számosan mondták el véleményüket az új vezetőségi tagokról, a régi vezetőség munkájáról. Figyelmestették egyeseket hibáikra, tanácsokat adtak, hogyan küszöböljék ki munkájukban vagy magatartásukban mutatkozó hiányosságokat.

Természetesen, voltak vezetőségválasztó taggyűlések, ahol hiányosságok is mutatkoztak. A Szegedi Kenderben az előkészítéshöz túlnyomó részt csak arra helyezték a súlyt, hogy az alapszervezet minden tagja ott legyen a taggyűlésen és a politikai felvilágosítást másodrangú kérdésként kezelték. Ugyancsak ebből a hibából adódott az is, hogy a tagjelöltek egy pár helyen a gyűlés kezdetén nem szóltak hozzá, mert nem világosították fel őket, hogy ehhez nekik joguk van. Több alapszervezeti vezetőségi tagunk nem tanulmányozta át kellő alaposan a Központi Vezetőség határozatát a vezetőségek újválasztásával kapcsolatban és így a felmerült kérdésekre nem tudtak kielégítő válaszokat adni. Előfordult még a Pártbizottság egyik tagjánál is, hogy egy kérdést az OTI taggyűlésén helytelenül magyarázott — mondván, hogy ha a jelölőbizottság javaslatát elveti a tagság, akkor csak

a jelölőbizottság jelölhet ismét. Holott a határozat kimondja, hogy a „jelölőbizottság egyes javaslatainak elvetése esetén a párttagok, illetőleg a tagjelöltek javaslatait, ennek hiányában pedig a jelölőbizottság utólagos jelölését teszik fel szavazásra.”

Ezek a hiányosságok, amelyek felismertünk és kiküszöböltünk már a csirájában, nem változtatnak a vezetőségválasztó taggyűlések hatalmas eredményein. De felhívja párttagjaink figyelmét arra, hogy éles szemekkel figyeljék a legkisebb olyan jelenséget is, amely akadályozhatja ennek a munkának sikerét.

Es nem szabad megfeledkeznünk ennél a munkánál arról, hogy az ellenségeink most sem alszanak. Hallottunk már olyan hangokat, hogy a vezetőségek újválasztása azt jelenti, hogy megváltozik a Pártunk politikája, „kesztyűt húztak a kommuniszták.” Ugy gondoljuk, az ilyen „optimisták” továbbra is érezni fogják azt, hogy az ellenség szemben mi nem ismerünk „kesztyűs kezét”, hogy ellenkezőleg egyre keményebb az öklünk mindazokkal szemben, akik a dolgozó ügyének akármilyen formában akarnak ártani. Vannak ezeknél ravaszabbak is azonban, akik párttagjaink felé olyan hangokat ütnék meg, hogy Rákosi elvtárs beszédében azt mondta: nem kell pártunkat végezni. És a Szegedi Kender egyik szemérmes, ilyen ellenséges behatolási nyomán valóban tapasztatunk is némi lemorzsolódást. De párttagságunk ezeknek azzal a válaszal, hogy Rákosi elvtárs beszéde nyomán még fokozottabban veszi ki részét a pártmunkából.

Ezek a példák is mutatják, hogy nem szabad lebecsülnünk az ellenség támadásait és minden esetben le kell lépni azokat.

Most minden párttag előtt az a feladat áll, hogy tovább tudatosítsák Rákosi elvtárs beszédét, a Központi Vezetőség határozatát, Pártunk további erősödése érdekében. A hibákat, amelyek megmutatkoznak a munkánkban, fedjük fel bátran, mert csak így lehet gyökeresen kiküszöbölni ezeket. Ugy dolgozzunk, hogy a lehető legjobban megoldjuk feladatunkat. „ahogy ezt joggal elvárja tőlünk dolgozó népünk, a haladó világ, a hatalmas Szovjetunió és nagy vezérünk, a bölcs, szeretett Sztyalin!”

VAS LÁSZLÓ ESZTERGÁLYOS 950 százalékra emelte átlagos teljesítményét

A Gammában széleskörű verseny bontakozott ki a különféle szakmákban az üzem legjobbjai cím elnyeréséért, de a sztahanovisták egymással is versengenek, mégpedig abban, hogy ki lesz a legkisebb munkamódszerátadó.

Az esztergályosok versenyében Vas László élmunkás áll az első helyen: legutóbbi háromnapos átlagos teljesítménye 950 százalék. Vas ezt a kimagasló eredményt teljesen sejtélmentes munkával érte el. A szovjet sztahanovisták útmutatásai alapján minden új munkadarabra új, a munkadarab elkészítésére legjobban megfelelő munkamódszert dolgozott ki. Munkamódszerét négy munkatársának adja át nagy sikerrel. Vas László vállalta, hogy április 4-re októberi tervét, május 15-re pedig egész évi tervét befejezi. A felszabadulás tiszteltére kibontakozott sztahanovista munkamódszerátadási mozgalom eredményeként a Gammában a januári 38-ról 70 fölé emelkedett a sztahanovisták száma.

Hatalmas lelkesedéssel folyik Diósgyőri üzemében a felszabadulás méltó megünnepléséért. A diósgyőri dolgozók hétfőn újabb nagy sikert értek el tervelőirányzatuk teljesítésében. A diósgyőri vasgyári harmadik számú magaskemence dolgozó március 18-án teljesítették első negyedévi tervelőirányzatukat. Hétfőn reggel a 8 órai csapolással a másik két kemencénél, az egy és

kettes számúnál is befejezték az öt-éves terv első negyedévére előirányzott termelési tervüket.

A Ganz hajógyárban is kiváló eredmények születtek a felajánlások teljesítése során. Juhász József esztergályos, aki egy hónappal ezelőtt 120 százalékra végezte előirányzatát, 500 százalékos teljesítményt ajánlott fel április 4-re. Ezt a teljesítményt a gyorsvágási módszer bevezetésével már el is érte.

Az Angol KP harcot hirdet a maláji háború ellen

Az Angol Kommunista Párt Politikai Bizottsága nyilatkozatot adott ki, amelyben megállapítja, hogy elérkezett a legfőbb ideje annak, hogy az angol nép belássa: az új maláji helyzet a világbeke komoly és közvetlen veszedelem, amely súlyosan fenyegeti Anglia biztonságát. Ezért mozgósítani kell az egész munkásmozgalmat, valamennyi szakszervezetet, a szövet-

kezeti, női, ifjúsági és diákszervezeteket, hogy országos tüntetéseket rendezzenek a maláji háború ellen. Meg kell tagadni a maláji háború céljaira küldött fegyver és hadiszállományok berakását, szállítását és bármilyen kezelését. A nyilatkozat végül kijelenti, hogy a maláji nép szabadságharca ellen folytatott háború az angol munkáosztály ellen irányul.